Kirkkoherra, rovasti, fil. maisteri

AARNE VIKTOR HALLA

on syntynyt 26. 4. 1884 Helsingissä. Hoideltuaan papinvirkaa Hamina—Vehkalahdella, Heinolassa, Joensuussa, Kontiolahdella, San Fransiscossa sekä Suomen Lähetysseuran palveluksessa hänet 1. 5. 1932 kutsuttiin Johanneksen kirkkoherraksi.

Oikea kylvö

Näin sanoo Herra: raivatkaa itsellenne uudispelto, älkääkä kylväkö orjantappurain sekaan. — Jer. 4: 3.

Kaikkialla maassamme näkee nykyään karjalaisen siirtoväkemme kauniita uudistaloja, joiden ympäri on raivattu rakkaudella ja taidolla hoidettuja peltoja, usein myös puutarhoja. Näin on karjalainen kansamme tuomassa tänne kanta-Suomeen uutta voimaa, uutta verta ja vireyttä sekä taloudellisella että henkisellä alalla. Siunauksen toivotuksin tuota katselee jokainen, jolle siirtokansamme on tuttua ja rakasta.

Kaikkea tuota raivausta, rakentamista, kyntöä ja kylvöä katsellessa tulevat mieleen ylläolevat raamatun sanat. Miten vakavasti Vapahtajamme varoittaakaan meitä kylvämästä orjantappurain ja ohdakkeiden sekaan, noiden tuhokasvien, jotka kasvavat voimakkaammin kuin paraskaan vilja ja tuhoavat sen tukahduttamalla.

Pappilani puutarhaan ilmestyi keltaista, viattoman näköistä kukkaa. Joku asiantuntija pelästytti meidät selittämällä, että tä-

mä on yksi peltojemme pahimpia vihollisia, peltovalvatti eli valkojuuri. Se on saatava pois, mutta siinä onkin vaikea työ, sillä jos sen juurta jää maahan vaikka kuinka pieni palanen, niin se heti kasvaa ja levittäytyy laajaksi verkostoksi. Ankaran työn se meillä teettikin. Orjantappurain ja ohdakkeitten pois kiskominen oli leikkiä sen rinnalla. Kuitenkin tulos palkitsi vaivan ja puutarha vapautui vitsauksestansa.

Yhtä tärkeätä kuin puutarhan ja pellon viljeleminen, on sydämen viljelysmaan hoitaminen. Synnin valvatti siinä aivan huomaamatta leviää, imee pois elämän voiman, ilon ja sisällön. Jeesus itse sanoo (Matt. 15: 19): sydämestä lähtee pahoja ajatuksia, murhia, aviorikoksia, haureutta, varkauksia, vääriä todistuksia, jumalanpilkkaamista — —. Mitä siellä sydämemme pellossa on ja mitä sieltä vähitellen nousee, sitä emme aina tunnusta emmekä tiedäkään me, vaan sitä paremmin Hän, joka vakuuttaa: jokainen istutus, jota minun taivaallinen Isäni ei ole istuttanut, on juurineen revittävä pois (v. 13). Saako se tapahtua nyt jo armonajassa, vai vasta sitten kun kaikki on jo myöhäistä? Eikö ole viisainta antaa taivaallisen puutarhurin jo nyt hoitaa meitä tahtonsa mukaan. Ei Herran kylvöä syntiemme orjantappuroihin.

Tärkeintä ei kuitenkaan ole se, mitä meistä poistetaan ja mitä meidän on karttettava, vaan mitä ja mitä me kylvämme ja annamme Herran kylvää sydäntemme peltoon. Tästä meille sanotaan, että oikea siemen on Jumalan sana, s.o. Jumalan ilmoitus ja vaikutus, joka kuuliaisuuden maaperässä rakkauden lämmön ja hengen kasteen alaisena itää ja kasvaa sitä hedelmää, jota varten meidät onkin valittu. Uusien asumaseutujen vanhat asukkaat tarkkaavat sitä, mitä hengellistä kylvöä uudisasukkaat tekevät ympäristöönsä. On iloiten todettava, että monin paikoin karjalaisemme käyttäytymisellänsä ovat hajoittaneet epäsuotuisia ennakkoluuloja ja voittaneet ympäristönsä kunnioituksen ja luottamuksen. Joka siunauksin kylvää, se myös siunauksin niittää. Luonnollisesti on päinvastaisiakin kokemuksia, mutta onhan totta, että sieltä tulimme kaikki, niin hyvät kuin pahatkin. Vain armon va-

rassa voimme itse elää ja sen varassa kristityn kutsumustamme täyttää pyytäen olla hänen tunnustajiansa, joka meitä Karjalan rakkailla kunnailla siunasi ja on meitä edelleenkin varjellut. Hän opettakoon meitä raivaamaan uudispeltoa ja siihen oikeata siementä ja oikealla tavalla kylvämään.

A. V. Halla.